

[Vagn Bro.]

at gøre opmærksom paa, at saa vidt mig bekendt er det Meningen, at Straffeloven skal træde i Kraft den 1. Januar 1933, og jeg tror i og for sig ikke, det er det rette at true paa dette Omraade overfor Lands-tinget; thi Landstinget har jo ogsaa i sin Magt, om det vil lade en saadan Lovgivning nyde Fremme. Jeg tror derfor, man skal fortsætte denne Behandling ganske lidenskabsløst og se at faa det bedst mulige Resultat ud af det uden at tale om politiske Synspunkter fra den ene eller den anden Side.

Den Bemærkning, jeg vil slutte med, angaar Sagførerordningen ved Højesteret. Jeg mener, at hverken den Ordning, Flertalspartierne foreslaar, eller den, Mindretallet foreslaar, i og for sig er tilfredsstillende. Jeg erkender, at den Ordning, vi har i Dag, er det heller ikke; det er ikke tilfredsstillende at have en saa lille, snæver Kreds af procederende Sagførere, men jeg mener paa den anden Side, at i et Samfund, hvor man lægger Vægt paa en Prøve ved Landsretten, bør man saa meget mere lægge Vægt paa en Prøve ved Højesteret. Det bør være saaledes, at de unge Jurister, kommende fra beskedenere eller mere omfattende Forhold juridisk set, alle kan faa Lejlighed til ved at vise deres Dygtighed at blive procederende ved Højesteret, men jeg erkender, at den Form for Prøve, vi har i Dag, er forkert.

Jeg har tilladt mig i Udvalget at foreslaa en helt ny Prøve, saaledes at foruden Højesteret ogsaa Sagfærraadet faar sin Repræsentation, og eventuelt det juridiske Fakultet, i den Kreds af Dommere, der afgør det enkelte Tilfælde, og med Paabud i Loven om, at vi skulde have 100—150—200 Højesteretssagførere, som vi nu kunde enes om; saa var Kappestriden til Stede, saa fik vi et skolet og dygtigt Korps til at procedere ved den højeste Ret, og der vilde være lige Adgang for alle. Det har ikke været muligt at vinde Tilslutning til dette under Udvalgsbehandlingen, men jeg tillader mig at nævne det her, for at der muligvis paa et senere Stadium kan blive en Adgang til at drøfte ogsaa dette Forhold.

Ole Bjørn Kraft: Det konservative Folkepartis to Medlemmer i Udvalget har sluttet sig til Forslaget om Indførelse af offentlig Votering ved Højesteret, men der findes i Partiets Gruppe her i Tinget et betydelig Antal Medlemmer, der ikke deler denne Opfattelse, og det er for at

give Udtryk herfor, at jeg har bedt om Ordet.

Vi slutter os til det Standpunkt, som et Mindretal i Udvalget har indtaget, i hvilket det hævdes, at den nuværende Ordning har virket fuldstændig tilfredsstillende, og at der derfor ikke foreligger nogen Motivering for at skride til en Ændring. Det er vor Opfattelse, at Indførelsen af offentlig Votering i Højesteret ikke vil være gavnlig hverken for Rettens Arbejde eller for Rettens Autoritet eller for Retsbevidstheden, og det har vejet tungt for os, at Højesteret selv er imod Indførelse af offentlig Votering. Vi kan ganske vist nok se, at der kan fremføres Grunde til Fordel for Tanken, men vi mener, at de Fordele, der vindes, væsentlig vil være af juridisk Karakter, og at de ikke paa langt nær vil kunne opveje de Farer og Mangler, som den foreslaaede Nyordning vil medføre for Folket og for Retsbevidstheden.

Ud fra disse Betragtninger skal jeg derfor tillade mig at anbefale, at man stemmer imod Indførelsen af offentlig Votering i Højesteret.

Justitsministeren (Zahle): Denne Sag var jo til anden Behandling i dette høje Ting den 16. April. Det var, efter at der havde siddet et Udvalg og arbejdet i Maaneder paa Forslaget, og havde gjort et sagligt set udmærket Arbejde og indført forskellige Forbedringer i Forslaget. Det blev saa en Aftale, at Forslaget skulde forelægges igen i denne Samling i dette høje Ting og paa ny underkastes en Udvalgsbehandling; denne Udvalgsbehandling har fundet Sted, og De vil have hørt Udvalgets ærede Ordfører motivere forskellige Ændringsforslag, som er stillet af hele Udvalget, som jeg har tiltraadt, og som jeg anbefaler til Vedtagelse i dette høje Ting.

Endvidere har Mindretallene paa mange Punkter genoptaget de Ændringsforslag, som de havde stillet i Fjor, derunder Forslagene om Nævninger og Meddomsmænd, i en saadan Skikkelse, at Resultatet vilde blive, at Nævningsagerne indskrænkedes til neppe en Snes Stykker, hvilket faktisk vilde sige saa godt som Afskaffelse af Nævningeinstitutionen, og at Meddomsmændene kun skulde medvirke ved Landsretten, endda kun i betydelige Sager, hvilket vilde betyde, at de ikke kom til at virke med der, hvor de først og fremmest bør være, nemlig ved Siden af Enkeltdomme-